

Meditacions: Divendres de la segona setmana de Quaresma

Reflexió per meditar divendres de la segona setmana de Quaresma. Els temes proposats són: la vinya, imatge d'Israel; els fracassos són oportunitats de salvació; els nostres fruits són glòria de Déu.

UN HOME «plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construï una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin i se n'anà del país» (*Mt 21, 33*). Passat el temps, envia els seus criats a

buscar el fruit que li pertany. Els vinyaters, sorprenentment, en maltracten uns i en maten uns altres. El propietari de la vinya, doncs, decideix enviar el seu propi fill, pensant que així «el respectarien» (*Mt 21, 37*). Però els pagesos raonen molt diferent. Com que es tracta de l'hereu, pensen que en matar-lo es podran quedar definitivament amb la seva herència. I així ho fan.

En aquesta paràbola, Jesús descriu la història d'Israel que, en paraules del Crisòstom, repetidament taca «les seves mans amb la sang»^[1] dels profetes enviats per Déu. Amb la imatge de la vinya es narren, per una banda, els esforços continuats del Senyor per fer que el seu poble donés fruits; i, de l'altra, el rebuig repetit dels homes, especialment dels dirigents del poble. Els prínceps dels sacerdots i els fariseus que eren presents comprenen immediatament

«que es referia a ells» (Mt 21, 45). I la seva reacció davant de Jesús és semblant a la dels pagesos de la paràbola: encara que «volien agafarlo», no ho van fer en aquest moment per por de la multitud, «que el tenia per profeta».

Tot i això, «la desil·lusió de Déu pel comportament pervers dels homes no és l'última paraula. Aquí hi ha la gran novetat del cristianisme: un Déu que, fins i tot desil·lusionat pels nostres errors i els nostres pecats, no perd la seva paraula, no s'atura i sobretot no es venja! (...). La urgència de respondre amb fruits de bé a la crida del Senyor, que ens crida a convertir-nos en la seva vinya, ens ajuda a entendre què hi ha de nou i d'original en la fe cristiana»^[2].

PER EXPLICAR el significat de la paràbola, Jesús fa referència al salm 117: «La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És

el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen» (Sl 117, 22-23). És el salm Pasqual per excel·lència, que es canta o es resa durant la litúrgia de la Vetlla Pasqual. La mort del fill, que sembla definitiva i incomprendible, esdevé camí de Resurrecció. Als plans divins, els fracassos són també oportunitats de salvació i de vida.

La història de Josep, per exemple, també és el relat d'un rebuig i d'un maltractament. Encara que els seus germans no arriben a matar-lo, és traït i venut a uns mercaders per vint monedes de plata. Aquestes circumstàncies serviran perquè Josep arribi a Egipte, es converteixi en un home important, i els fills de Jacob puguin sobreviure. A la narració es destaca la infidelitat d'Israel però, sobretot, queda palès l'estil que Déu té de treure bé del mal. El que semblava una maldat sense sentit va acabar sent clau per salvar Israel.

Això mateix es repeteix en Jesús. Hi ha un pla que l'home traeix, però Déu cerca una nova solució per salvar-nos. De les nostres caigudes el Senyor buscarà sempre la manera d'aixecar-nos-en. «El Nostre Pare Déu, quan acudim a Ell amb penediment, treu, de la nostra misèria, riquesa; de la nostra feblesa, fortalesa. ¿Què ens depararà, si no l'abandonem, si el freqüentem cada dia, si li adrecem paraules d'estimació confirmada amb les nostres accions, si li ho demanem tot, confiats en la seva omnipotència i en la seva misericòrdia?»^[3].

LA PARÀBOLA s'assembla a la cançó de la vinya del profeta Isaïes (cf. *Is* 5,1-7). La vinya que ha estat conreada amb cura no dona els fruits esperats: «Va esperar que donés raïms, però van sortir agres». Dels seus sarments en comptes de raïm saborós va brollar un fruit amarg. Aleshores Déu es pregunta: «Què més

podia fer que no li hagi fet?».

Comenta un Pare de l'Església:

«Quina terra tan ingrata! La que havia de donar al seu amo fruits de dolçor, el va travessar amb espines agudes. Vigileu, doncs, que la vostra vinya no produeixi arços en lloc de raïms, que la vostra verema no doni vinagre en lloc de vi»^[4].

Déu espera de nosaltres fruits, però no pas perquè ell els necessiti, sinó perquè la seva glòria és la felicitat dels homes. El més desitjable per a ell és, sens dubte, el nostre amor.

Certament, moltes vegades també nosaltres hem estat com la vinya de la cançó del profeta o com els vinyaters de la paràbola. «Si cadascú de nosaltres fa un examen de consciència, veurà quantes vegades (...) ha fet fora els profetes. Quantes vegades li ha dit a Jesús: ves-te'n, quantes vegades s'ha volgut salvar a si mateix, quantes vegades hem

pensat que nosaltres érem els justos»^[5].

Per això escrivia sant Josepmaria: «Deixeu-me que insisteixi: sigueu fidels. És una cosa que porto clavada al cor. Si sou fidels, el nostre servei a les ànimes i a la Santa Església s'omplirà de fruits abundants»^[6].

Podem acudir a Maria, que és mare fecunda perquè fou dòcil a l'Esperit del Senyor, que sempre troba nous camins per fructificar.

^[1] Sant Joan Crisòstom, *Homilies sobre l'evangeli de sant Mateu*, 68, 1-2.

^[2] Francesc, Àngelus, 8-X-2017.

^[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 309.

[4] Sant Màxim de Torí, Sermó per a la festa de sant Cebrià.

[5] Francesc, Homilia, 1-VI-2015.

[6] Sant Josepmaria, *Cartes* 2, núm. 46.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-divendres-de-la-segona-
setmana-de-quaresma/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-divendres-de-la-segona-setmana-de-quaresma/) (06/03/2026)